

Arrest

nr. 222 835 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DIAGRE
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2019 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DIAGRE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2017 dient verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.2. Op 16 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 20

september 2017 diende verzoeker hiertegen een beroep in bij de Raad. Op 12 februari 2018 verwierp de Raad voormeld annulatieberoep bij arrest met nr. 199 536.

1.3. Op 23 juli 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 18 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2018 werd ingediend door:

Naam: C(...)

Voornaam: D(...)

Nationaliteit: Ivoorkust

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 23.07.2018 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde C(...) M(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: - ‘attestation de non disposition de biens immobiliers’ n°42 dd. 03.08.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen onroerende goederen bezit in de regio L(...): echter, uit het geheel van het administratief dossier blijkt dat betrokkene tot 1994 in L(...) woonachtig was. De jaren voor zijn vertrek uit Ivoorkust was hij woonachtig in een andere regio (V(...)): één van zijn broers is er geboren, zijn echtgenote was er woonachtig, zijn kinderen zijn er geboren. Bijgevolg kan louter het gegeven dat betrokkene geen eigendommen bezat/bezit in de regio van zijn geboortestad kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. - ‘certificat de fin d’apprentissage’ dd. 11.06.2014 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij tussen maart 2008 en juni 2014 een onbetaalde leerovereenkomst volgde als ‘mécanicien-auto 3ème catégorie’: echter, in het kader van zijn asielaanvraag dd. 08.03.2016 verklaarde betrokkene dat hij voor zijn vertrek uit Ivoorkust economisch actief was als chauffeur-mécanicien. Het is dan ook niet uit te sluiten dat betrokkene naast deze leerovereenkomst / stage tewerkgesteld was en een inkomen had. Voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat dit attest niets zegt over de periode na juni 2014, én dat uit de voorgelegde stortingen niet afdoende blijkt dat hij in deze periode aangewezen was op financiële steun. Louter dit certificaat kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. - bewijzen geldstortingen vanwege de referentiersoon aan betrokkene dd. 08.01.2013, 11.03.2013, 10.09.2014, 23.10.2014, 19.11.2014, 27.04.2015, 05.06.2015, 17.02.2016 en 09.03.2016: echter, deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. - attest dd. 23.07.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW van H(...); er werd geen attest

voorgelegd op naam van de referentiepersoon - loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode juli - september 2018.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 06.10.2010 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 01.03.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert 14.01.2019 zelf tewerkgesteld is. Het gegeven dat betrokkene sedert maart 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 40bis, 47/3, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht. Het middel luidt als volgt:

“MOYENS A. Premier moyen, Pris de la violation des articles 40bis, 47/1, 47/3, 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et Téloignement des étrangers, lus en combinaison avec les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs ainsi qu'avec les principes de bonne administration dont le principe de proportionnalité, de minutie et de précaution et du principe de tenir compte de tous les éléments de la cause ainsi que le principe audi alteram partem, le principe du droit de l'Union à être entendu, lu en

combinaison avec la Directive 2008/115/UE 1. Principes L'article 40bis, §1er et 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « § 1er. Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans les lois ou les règlements européens dont les membres de famille du citoyen de l'Union pourraient se prévaloir, les dispositions ci-après sont applicables. § 2. Sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union : 1° le conjoint ou l'étranger avec lequel il est lié par un partenariat enregistré considéré comme équivalent à un mariage en Belgique, qui l'accompagne ou le rejoint; 2° le partenaire auquel le citoyen de l'Union est lié par un partenariat enregistré conformément à une loi, et qui l'accompagne ou le rejoint. (...) 3° les descendants et les descendants de son conjoint ou partenaire visé au 1° ou 2°, âgés de moins de vingt et un ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent, pour autant que l'étranger rejoint, son conjoint ou le partenaire enregistré visé en ait le droit de garde, et en cas de garde partagée, à la condition que l'autre titulaire du droit de garde ait donné son accord ; 4° les ascendants ou les ascendants de son conjoint ou partenaire visé au 1° ou 2°, âgés de moins de vingt et un ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent ; 5° le père ou la mère d'un citoyen de l'Union européenne mineur d'âge visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° pour autant que ce dernier soit à sa charge et qu'il en ait effectivement la garde. Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, les cas dans lesquels un partenariat enregistré sur la base d'une loi étrangère doit être considéré comme équivalent à un mariage en Belgique.» L'article 47/1 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Sont considérés comme autres membres de la famille d'un citoyen de l'Union : 1° le partenaire avec lequel le citoyen de l'Union a une relation durable dûment attestée, et qui n'est pas visé par l'article 40bis, §2,2"; 2° les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, § 2, qui, dans le pays de provenance, sont à charge ou font partie du ménage du citoyen de l'Union ; 3° les membres de la famille, non visés à l'article 40bis, § 2, dont le citoyen de l'Union doit impérativement et personnellement s'occuper en raison de problèmes de santé graves. » (souligné ici) L'article 47/3, §2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « § 2. Les autres membres de la famille visés à l'article 47/1, 2°, doivent apporter la preuve qu'ils sont à charge du citoyen de l'Union qu'ils veulent accompagner ou rejoindre ou qu'ils font partie de son ménage. Les documents attestant que l'autre membre de famille est à charge ou fait partie du ménage du citoyen de l'Union doit émaner des autorités compétentes du pays d'origine ou de provenance. A défaut, le fait d'être à charge ou de faire partie du ménage du citoyen de l'Union peut être prouvé par tout moyen approprié. » (souligné ici) La loi du 29 juillet 1991 prévoit que : « Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle. Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentum même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question. Tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit », en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire. Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice »3. Le principe de précaution peut être décrit comme un principe général de droit administratif qui oblige les autorités à agir avec précaution dans la préparation d'une décision et s'assurer que les aspects factuels et juridiques du dossier soient inventoriés et contrôlés afin que l'autorité puisse prendre une décision en connaissance de cause et qu'elle évalue les intérêts en cause de sorte que les intérêts particuliers ne soient pas inutilement bafoués. L'administration est tenue d'agir en adéquation avec le principe du raisonnable et de proportionnalité. Le principe du raisonnable veut que l'autorité administrative agisse de manière équitable et raisonnable4. Le principe de proportionnalité implique que l'intéressé est en droit de s'attendre à un comportement raisonnable de la part de l'administration. Ce principe implique également que l'administration agisse dans un délai raisonnable. Il existe un principe général de droit selon lequel l'administration est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments de la cause. Le principe « audi alteram partem » est un principe général de droit qui relève des principes de bonne administration. L'obligation d'audition s'est imposée dans la préparation de mesures administratives. Le principe général du droit de l'Union Européenne du droit d'être entendu trouve son fondement dans le principe général du respect des droits de la défense et s'applique lorsqu'un Etat adopte une mesure d'éloignement, selon la jurisprudence récente de la GUE.5 Le droit d'être entendu dans le cadre de la directive 2008/115/UE s'entend de manière restreinte et doit permettre à l'administration d'instruire le dossier et de motiver correctement sa décision.6 La Cour restreint le droit d'être entendu à deux situations : lorsque le ressortissant ne pouvait raisonnablement se douter des éléments qui lui seraient opposés et lorsqu'il ne serait en mesure d'y répondre qu'après avoir effectué certaines vérifications ou démarches.7 2. Application en l'espèce En

*l'espèce, le requérant a introduit, en date du 15 mai 2018, une demande d'autorisation de séjour en sa qualité de frère à charge d'un citoyen de l'Union européenne, sur base de l'article 47/1, 2° de la loi du 15 décembre 1980. Ayant prouvé son lien familial avec son frère, M. C. (...), il s'est vu remettre une annexe 19ter. (Pièce 2) Cette annexe 19ter mentionnait que le requérant disposait de trois mois - à savoir jusqu'au 22 octobre 2018 - pour déposer les documents suivants : attestation de non prise en charge par le CPAS, preuve des revenus du membre de famille, attestation d'insolvabilité du pays - preuves qu'il était à charge du membre de la famille avant son arrivée en Belgique. Il a déposé, à l'appui de son dossier, les documents suivants : Attestation de non disposition de biens immobiliers, dd. 3 août 2018 Certificat de fin d'apprentissage dd. 11 juin 2014 d'où il ressort qu'entre mars 2008 et juin 2014 il a effectué un stage non rémunéré en tant que mécanicien-auto. Des preuves de transferts d'argent de son frère, M. C. (...) vers la Côte d'Ivoire (notamment 8 janvier 2013, mars 2013, septembre 2014, octobre 2014, avril et juin 2015, février et mars 2016) Une attestation du CPAS de non prise en charge, dd. 23 juillet 2018. Fiches de paie de Monsieur M. C. (...), regroupant Le 18 janvier 2018, la partie adverse a pris une 'décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire', quant à la demande de regroupement familial du requérant, et lui a notifié cette décision le 23 janvier 2019. (Pièce 1) *
Premièrement, en l'espèce, la motivation de la décision attaquée reprend d'abord les dispositions légales applicables au cas du requérant et cite ensuite les documents apportés par le requérant à l'appui de sa demande de regroupement familial avec son frère. La partie adverse indique ensuite qu'il ne ressort pas des éléments produits par le requérant qu'il était, avant l'introduction de sa demande de regroupement familial, et avant son arrivée sur le territoire belge, faisait partie de la famille du regroupant, Monsieur C. M. (...). La partie adverse constate que le fait que l'intéressé est domicilié, depuis le 1er mars 2017 à l'adresse du requérant ne modifie en rien ce constat. La partie adverse indique enfin que le requérant n'a pas suffisamment démontré qu'avant la demande de regroupement familial ainsi qu'avant l'arrivée du requérant en Belgique, il était insolvable au pays d'origine ou qu'il était déjà à charge de son frère. La partie adverse constate que le fait que l'intéressé est domicilié, depuis le 1er mars 2017 à l'adresse du requérant ne modifie en rien ce constat. La partie adverse n'indique cependant nullement pour quels motifs elle estime que les nombreux documents apportés par le requérant ne constituent pas, dans leur ensemble, la preuve que le requérant était à charge du citoyen de l'Union, preuve qui, sur base de l'article 47/3, §2 de la loi du 15 décembre 1980, peut être apportée partout moyen approprié. En effet, force est de constater que la partie adverse analyse les documents présentés par le requérant de manière séparée dans la motivation de la décision attaquée, mais n'indique pas les raisons pour lesquelles ces documents pris in globo ne seraient pas suffisants, plus spécialement en termes de chronologie (notamment par rapport au départ du requérant de son pays d'origine, dans le courant de l'année 2015). À titre subsidiaire, il incombe à la partie adverse d'indiquer les raisons pour lesquelles elle estime que ces documents pris tant séparément qu'in globo ne sont, à son sens, pas suffisants. Bien que disposant d'une marge d'appréciation dans les documents qui lui sont présentés pour apporter une preuve partout moyen approprié, la partie adverse a manqué à son obligation de motivation, combinée au principe de minutie, de précaution et de proportionnalité.
Deuxièmement, force est de constater que le requérant a amené la preuve qu'il a travaillé - de manière non rémunérée, en stage - en tant que mécanicien-auto jusqu'en juin 2014. Cette information concorde en outre avec ce que le requérant avait déclaré à l'appui de sa demande de protection internationale (à savoir le fait qu'il avait travaillé en tant que mécanicien). La partie adverse soutient ensuite qu'il se pourrait que le requérant ait eu, à côté de ce stage non-rémunéré, un travail rémunéré. La partie adverse se base ici sur des supputations que le requérant n'est même pas en mesure de déconstruire dans le sens où il lui est impossible d'amener des preuves négatives. Il y a en outre lieu de tenir compte des points suivants : Le requérant n'a pas déclaré, au CGRA, qu'il avait effectué un autre travail ; Le requérant a également déposé, à l'appui de sa demande de regroupement familial, des preuves de versement d'argent de son frère, couvrant la période 2013 à 2016 ; Le requérant a quitté son pays d'origine dans le courant de l'année 2015 (son frère n'avait pas encore connaissance, début 2016 qu'il avait quitté le pays et a donc encore effectué deux versements, pour précisément qu'il puisse subsister. La décision attaquée ne se base pas sur l'ensemble des éléments pertinents du dossier du requérant. Partant, la motivation de la décision attaquée n'est pas adéquate. Troisièmement, la décision attaquée constitue une mesure attentatoire aux droits du requérant et influe de manière négative sur les intérêts de ce dernier. Le droit à être entendu trouve donc à s'appliquer en l'espèce. La partie adverse rejette les éléments avancés par le requérant en estimant que les documents fournis par l'intéressé ne lui permettent pas de prouver qu'il était à charge de son frère, M. C. (...), avant d'une part sa demande de regroupement familial et d'autre part, son arrivée sur le territoire belge. Elle les rejette en estimant que ceux-ci ne sont pas suffisants. Cependant, la partie adverse - estimant que les documents du requérant n'étaient pas suffisants - aurait pu de manière aisée, demander des informations complémentaires directement au requérant, ou à d'autres instances - comme elle l'a fait pour le travail du requérant en tant que mécanicien auprès du CGRA. En l'espèce, au vu d'une part du fait que le requérant a apporté*

une série de documents probants et d'autre du fait que la preuve pouvant être apportée par toute voie de droit, la partie adverse aurait dû, au vu des éléments de son dossier, soit demander des informations complémentaires au requérant avant la prise de la décision attaquée, soit obtenir des informations complémentaires auprès d'autres instances. En effet, dans le cadre des principes de bonne administration, la partie adverse devait s'informer suffisamment pour prendre une décision en connaissance de cause. Elle devait pour se faire disposer des données juridiques et factuelles nécessaires et s'attacher, lors de la prise de la décision, aux faits véritables, et tous les éléments pertinents du dossier du requérant, sans faire peser une charge trop lourde et disproportionnée sur le requérant. Quatrièmement, la notion d'être à charge, reprise dans la législation belge, notamment à l'article 47/3 de la loi du 15 décembre 1980, doit être lue au regard de la jurisprudence de la Cour de Justice de l'Union européenne. La Cour de Justice a notamment jugé, par analogie au cas d'espèce, dans un arrêt Jia du 9 janvier 2007 (affaire C-1/05) que : « 35 Il ressort de la jurisprudence de la Cour que la qualité de membre de la famille «à charge» résulte d'une situation défait caractérisée par la circonstance que le soutien matériel du membre de la famille est assuré par le ressortissant communautaire ayant fait usage de la liberté de circulation ou par son conjoint [voir, à propos des articles 10 du règlement n° 1612/68 et le r de la directive 90/364/CEE du Conseil, du 28 juin 1990, relative au droit de séjour (JO L 180, p. 26), respectivement, arrêts Lebon, précité, point 22, ainsi que du 19 octobre 2004, Zhu et Chen, C-200/02, Rec. p. 1-9925, point 43]. 36 La Cour a également jugé que la qualité de membre de la famille à charge ne suppose pas un droit à des aliments, sous peine de faire dépendre ladite qualité des législations nationales qui varient d'un État à l'autre (arrêt Lebon, précité, point 21). Selon la Cour, il n'est pas nécessaire de déterminer les raisons du recours à ce soutien et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée. Cette interprétation est exigée en particulier par le principe selon lequel les dispositions qui consacrent la libre circulation des travailleurs, partie des fondements de la Communauté, doivent être interprétées largement (arrêt Lebon, précité, points 22 et 23). 37 Afin de déterminer si les ascendants du conjoint d'un ressortissant communautaire sont à la charge de celui-ci, l'État membre d'accueil doit apprécier si, eu égard à leurs conditions économiques et sociales, ceux-ci ne sont pas en mesure de subvenir à leurs besoins essentiels. La nécessité du soutien matériel doit exister dans l'État d'origine ou de provenance de ces ascendants au moment où ils demandent à rejoindre ledit ressortissant communautaire. (...) 42. Par conséquent, un document de l'autorité compétente de l'État d'origine ou de provenance attestant l'existence d'une situation de dépendance, s'il apparaît particulièrement approprié à cette fin, ne peut constituer une condition de la délivrance du titre de séjour, alors que par ailleurs le seul engagement de prendre en charge le membre de la famille concerné, émanant du ressortissant communautaire ou de son conjoint, peut ne pas être regardé comme établissant l'existence d'une situation de dépendance réelle de celui-ci.» (souligné ici) Aussi, l'arrêt de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt Reyes du 16 janvier 2014 (affaire C-423/12), a jugé que : « 29 Par sa seconde question, la juridiction de renvoi demande, en substance, si l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38 doit être interprété en ce sens que le fait qu'un membre de la famille, en raison de circonstances personnelles telles que son âge, ses qualifications professionnelles et son état de santé, est considéré comme ayant des chances raisonnables de trouver un emploi et, en outre, entend travailler dans l'État membre d'accueil, a une incidence sur l'interprétation de la condition d'être «à charge», visée à cette disposition. 30. À cet égard, il y a lieu de relever que la situation de dépendance doit exister, dans le pays de provenance du membre de la famille concerné, au moment où il demande à rejoindre le citoyen de l'Union dont il est à la charge (voir, en ce sens, arrêts Jia, précité, point 37, et du 5 septembre 2012, Rahman e.a., C-83/11, point 33). 31 Il s'ensuit que, ainsi que l'ont fait valoir, en substance, l'ensemble des intéressés ayant soumis des observations à la Cour, d'éventuelles perspectives d'obtenir un travail dans l'État membre d'accueil, permettant, le cas échéant, au descendant direct, âgé de plus de 21 ans, d'un citoyen de l'Union de ne plus être à la charge de ce dernier une fois qu'il bénéficie du droit de séjour, ne sont pas de nature à avoir une incidence sur l'interprétation de la condition d'être «à charge», visée à l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38. 32 Par ailleurs, ainsi que l'a fait valoir à bon droit la Commission européenne, la solution contraire interdirait, en pratique, audit descendant de chercher un travail dans l'État membre d'accueil et porterait atteinte, de ce fait, à l'article 23 de cette directive, qui autorise expressément un tel descendant, s'il bénéficie du droit de séjour, d'entamer une activité lucrative à titre de travailleur salarié ou non salarié (voir, par analogie, arrêt Lebon, précité, point 20). 33 Par conséquent, il convient de répondre à la seconde question que l'article 2, point 2, sous c), de la directive 2004/38 doit être interprété en ce sens que le fait qu'un membre de la famille, en raison de circonstances personnelles telles que son âge, ses qualifications professionnelles et son état de santé, est considéré comme ayant des chances raisonnables de trouver un emploi et, en outre, entend travailler dans l'État membre d'accueil, n'a pas d'incidence sur l'interprétation de la condition d'être «à charge», visée à cette disposition. » La jurisprudence précise les points suivants : Un document de l'Etat d'origine attestant

*d'une situation de dépendance ne peut constituer une condition à la délivrance du titre de séjour ; La notion d'être à charge doit être appréciée en fonction, eu égard aux conditions économiques et sociales, du fait que l'intéressé ne serait pas en mesure de subvenir à ses besoins essentiels ; La situation de dépendance doit exister, dans le pays de provenance du membre de la famille concerné, au moment où il demande à rejoindre le citoyen de l'Union dont il est à la charge. La portée donnée à la notion d'être à charge, par la partie adverse, contrevient aux enseignements jurisprudentiels de la Cour de Justice de l'Union européenne sur cette notion. La motivation de la décision attaquée ne permet nullement au requérant de comprendre les raisons pour laquelle les documents apportés par lui ne sont pas suffisants. * Partant au vu des développements supra, force est de constater que la partie adverse a violé les principes et dispositions invoquées au moyen. Il y a lieu d'ordonner la suspension et l'annulation de la décision attaquée."*

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit en naar het feit dat verzoeker het recht op verblijf wordt geweigerd nu uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of van diens gezin deel uitmaakte in de periode voorafgaand aan de aanvraag, zodat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen steunt op artikel 7, 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Het motief luidt: legaal verblijf in België is verstreken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. In casu ligt geen schending voor van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker bekritiseert de weigeringsbeslissing verder inhoudelijk en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verblijfsaanvraag van verzoeker is gesteund op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het komt bijgevolg toe aan verzoeker om stukken bij te brengen waaruit moet blijken dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en/of financieel ten laste is van de referentiepersoon, zijnde een broer met Nederlandse nationaliteit, die in België woont.

De gemachtigde besluit dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekende partij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het motief luidt: *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 01.03.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”*

Vervolgens stelt de gemachtigde dat uit de ontvangen documenten evenmin blijkt dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag om een verblijfskaart reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) dient de betrokkene *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie”* aan te tonen en dit omwille van *“bijzondere feitelijke omstandigheden”*, zoals onder meer *“financiële afhankelijkheid”* en *“het behoren tot het huishouden”*. Deze situatie van afhankelijkheid moet volgens dit arrest bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Het begrip *“land van herkomst”* dient volgens het Hof van Justitie te worden begrepen als de staat waarin de aanvrager verbleef of vanwaar hij kwam op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

De Raad acht het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet van de gemachtigde om, in het licht van wat het Hof van Justitie heeft gesteld in het voormelde arrest Rahman, in casu van verzoekende partij te vereisen – en dit conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – dat zij aantoont reeds van voor haar aankomst in België ten laste te zijn van haar broer of dat zij aantoont reeds van voor haar aankomst in België deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Aangezien de gemachtigde stelt dat niet aan deze voorwaarde werd voldaan, doet de vraag of verzoekende partij in België heden deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon of dat zij heden in België ten laste is van de burger van de Unie, niet ter zake. Het betoog dienaangaande wordt dan ook niet dienstig aangevoerd. De Raad merkt nog op dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn, een nauwkeurig onderzoek vereist van de persoonlijke situatie van het betrokken familielid van de Unieburger.

Om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen heeft verzoeker een reeks documenten neergelegd, waaronder een bewijs van onvermogen in het herkomstland, attesten van het OCMW, loonfiches van de broer en stortingen in het verleden. De bestreden beslissing stelt dienaangaande:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.”

De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze: *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Verzoeker betoogt dat niet gemotiveerd werd waarom de door hem bijgebrachte documenten in hun geheel niet volstaan om aan te nemen dat hij ten laste was van de Unieburger. De documenten werden weliswaar apart geanalyseerd maar niet ‘in globo’. Hij wijst erop aangetoond te hebben dat hij onbetaald tewerkgesteld is geweest als automecanicien tot juni 2014, wat overeenkomt met zijn verklaring afgelegd tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming. Hij zou geen verklaring hebben afgelegd m.b.t. een andere tewerkstelling. Hij zou ook overschrijvingen hebben gevoegd van 2013-2016 en zijn broer zou hem nog twee overschrijvingen hebben gedaan begin 2016 omdat hij zich niet realiseerde dat hij het land reeds had verlaten. Hij meent niet afdoende gehoord te zijn alvorens de beslissing werd genomen. De invulling gegeven aan het begrip ‘ten laste’ zou strijden met rechtspraak van het HJEU.

Met betrekking tot het attest van onvermogen werd gemotiveerd dat dit betrekking heeft op de regio Loh-Djiboua, terwijl hij daar slechts woonachtig was tot 1994 en dat hij voor zijn vertrek uit Ivoorkust woonachtig was in een andere regio, waardoor het attest niet voldoende is om zijn onvermogen aan te tonen. Waar verzoeker meent dat de stukken niet in hun geheel werden bekeken, laat hij na uiteen te zetten op welke andere wijze zijn onvermogen in zijn herkomstland zou zijn aangetoond.

Omtrent het feit dat hij een onbetaalde leerovereenkomst zou hebben gevolgd, wordt gemotiveerd dat dit attest niets zegt over de periode na juni 2014 en evenmin over het feit dat hij daarnaast niet enige andere job zou hebben uitgeoefend. Verzoeker toont niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk is of ingaat tegen de inhoud van het desbetreffende attest.

Met betrekking tot de geldstorting stelt de gemachtigde dat deze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te kunnen worden. De noodzaak aan financiële en/of materiële steun dient aangetoond te worden. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over ‘ten laste zijn’ gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. Verzoeker toont niet aan dat de vaststelling dat de geldstorting te beperkt en te onregelmatig zijn, strijdig is met de inhoud van de documenten.

Ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen, zonder meer, en dus geen enkel concreet argument aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die de inhoud van de beslissing had kunnen beïnvloeden. Bovendien gaat het in dit geval om een aanvraag waar het verzoeker vrijstaat in het kader van die aanvraag alle volgens hem nuttige inlichtingen te verschaffen en opmerkingen kenbaar te maken. Verzoeker werd dus in de mogelijkheid gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87). In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoeker nuttig voor zijn belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de aangevoerde bepalingen en beginselen zijn geschonden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel luidt als volgt:

“B. Second moyen, Pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme, et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs ainsi qu'avec les principes de bonne administration dont le principe de proportionnalité et de précaution 1. Principes L'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme stipule que : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » L'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique. Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la Convention, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et familiale, le tribunal doit tenir compte des éléments portés à la connaissance de l'État jusqu'à l'expulsion effective de l'intéressé⁸. En l'absence d'une définition légale de la vie familiale, la Cour énonce, dans sa jurisprudence, que ce sont les liens familiaux de facto qui seront examinés à la lumière de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme⁹. La Cour Européenne des Droits de l'Homme est souple quant à l'évaluation des liens familiaux de facto et requérir une charge de la preuve trop lourde serait contraire à la protection offerte par la Cour Européenne des Droits de l'Homme et rendrait la protection de l'article 8 de la Convention illusoire. Quant à l'atteinte à la vie privée ou familiale, la Cour distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal. Dans la première hypothèse, il convient de vérifier si l'ingérence est conforme à l'article 8 de la Convention en procédant à un examen sur base du deuxième paragraphe de cet article 8. Dans la seconde hypothèse, la Cour considère qu'il n'y a pas lieu de procéder à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. Dans ce cas, la Cour considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée ou familiale¹⁰. Cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la Convention¹¹. Il faut tenir compte, d'une part, du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique¹² et, d'autre

part, du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980¹³. Il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. La loi du 29 juillet 1991 relative à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs prévoit que : « Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle. Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate » L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentum même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question. Tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait « exacts, pertinents et admissibles en droit »¹⁴, en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire. Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse « apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice »¹⁵. 2. Application en l'espèce Il y a lieu d'établir l'existence d'une vie privée et familiale du requérant en Belgique. En l'espèce, le requérant est membre de la famille de son frère, Monsieur M. C. (...), ressortissant hollandais. Il cohabite avec lui, ainsi que la femme de son frère, Madame Issatou OULARE, ressortissante guinéenne en séjour légal en Belgique et leurs trois enfants. Comme mentionné par la partie adverse dans la motivation de la décision attaquée, le requérant est domicilié à la même adresse que son frère, M. C. (...) depuis mars 2017, à savoir près de deux ans. Au vu de sa situation administrative, force est de constater que le requérant dépend actuellement de son frère. Aussi, la partie adverse ne tient pas compte des éléments suivants, présents dans le dossier du requérant, qui attestent de la relation de dépendance entre le requérant et son frère : Fait que le requérant dépendait de son frère avant son départ de la Côte d'Ivoire Fait que le requérant n'a pas disposé en Côte d'Ivoire de revenus Fait que le requérant habite chez son frère depuis près de deux ans, qu'il est nourri et logé Sur base de ces éléments, force est de constater que le lien qui unit le requérant et son frère est un lien qui dépasse les liens d'amitié « normaux » entre frères. Partant, la motivation de la décision attaquée, en en considérant autrement, viole l'article 8 de la CEDH, combiné à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et aux principes de minutie et de précaution. * Partant au vu des développements supra, force est de constater que la partie adverse a violé les principes et dispositions invoquées au moyen. Il y a lieu d'ordonner la suspension et l'annulation de la décision attaquée.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker betoogt dat er geen belangenafweging werd gemaakt van artikel 8 EVRM. Hij zou twee jaar samenleven met zijn broer, de vrouw van zijn broer en hun drie kinderen. Gelet op zijn administratieve situatie zou hij actueel afhankelijk zijn van zijn broer. Er zou geen rekening mee gehouden zijn dat hij van zijn broer afhankelijk was voor zijn vertrek uit Ivoorkust, dat hij in Ivoorkust niet over inkomsten beschikt en dat hij bij zijn broer inwoont sedert twee jaar.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat het gezinsleven tussen meerderjarige broers niet vermoed wordt. Verder dient te worden opgemerkt dat het bestaan van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en zijn broer niet wordt verondersteld. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die anders zijn dan de gewone affectieve banden. De Raad benadrukt dat verzoeker bovendien zelf sedert 14 januari 2019 tewerkgesteld is, waardoor de band van afhankelijkheid niet vermoed wordt.

Bovendien werd in de bestreden beslissing een afweging gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/14 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin*

van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinselven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaald afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zij; er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing een weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, en het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat er geen proportionaliteitstoets werd doorgevoerd, moet bovendien worden vastgesteld dat deze toets in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). In dit geval gaat het om het aantonen van het ten laste zijn in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de verwerende partij niet opnieuw dient over te gaan tot een proportionaliteitstoets.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen..

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC